

китѣ офицери, не изключая и Подполковникъ Калитинъ, прѣдпочетоха чорбата, варена отъ ротния кашаваръ, отъ супата приготвена отъ готвача на офицерската столова, която столова пакъ бѣше открита още въ Руше-де-Веде. Наистина, за такъвъ окладъ, какъвто се отпускахе на опълченцитѣ, а именно $2\frac{1}{2}$ копейки злато и 25 коп. кредитни още въ Румжния се готвеше твърдѣ вкусно и изобилно ястие, а тукъ въ България, гдѣто продуктитѣ и фуража за конетѣ се отпущаха отъ населението въ изобилно количество и добро качество, неможеше ястието да не бѣде вкусно и питателно. Вслѣдствие на това въ дружината се бѣ образувала голѣма икономия. Че това бѣше така се виждаше отъ слѣдующия разговоръ между дружинния командиръ и адютанта му Подпоручикъ Поликарповъ.

— Вий, подпоручикъ Поликарповъ, не си глѣдате работата, сериозно каза Подполковникъ Калитинъ, за туй у васъ е неточна вѣдомостъта на хората, вслѣдствие на което азъ ще бѣда принуденъ, споредъ васъ, да плащамъ отъ джеба си.

— Прѣди всичко не съмъ азъ виноватъ, отговори подпоручикъ Поликарповъ, че вѣдомостъта на хората не е вѣрна. Тя е не вѣрна отъ Щаба на опълчението още отъ Плосхтъ и никога тѣзи невѣрности нѣма да я исправятъ. Колкото се отнася до това, че вий, господинъ Подполковникъ, ще плащате отъ джебътъ си и това нѣма да бѣде, защото въ дружината има такава икономия, щото може да покрие въ петдесетъ пѣтя по голѣмъ перерасходъ. Ето, добави Поликарповъ, ний повече отъ десетина деня не сме похарчили за дружината нито копейка, между това изискваме оклада за продоволствието на войниците и конетѣ редовно.

— Какво дрънкате, му забѣлѣжи подполковника, вий по добръ виждте да провѣрите вѣдомостъта.

— Азъ говоря същата истина, г не подполковникъ, отговори Поликарповъ твърдѣ хладнокрѣвно.

Отчетностъта по продоволствието на дружината съ оправдателнитѣ ѝ документи бѣше твърдѣ проста. Расхода се оправдаваше съ наличното число на опълченцитѣ и конетѣ; напимѣръ: съгласно приказа по